

изпълнява „разпорежданията“ на военната и финансовата администрация и „всички ония длѣжности, които особени закони му налагатъ.“

Слѣдъ тая характеристика на общинската дѣйность, открива се въпросътъ за автономията на общинитѣ, като самоуправителни тѣла на публичното право.

§ 96. — Б. Автономията на общинитѣ.

Макаръ и въ чл. 2 отъ закона за градскитѣ общини да е прокарано началото, че „общинитѣ се грижатъ сами за своитѣ интереси и за своето управление“ въ прѣдѣлитѣ на сѣщия законъ, общинска автономия нѣма нито по законъ, нито въ дѣйствителность. Такава не сѣществува, както въ случаитѣ, когато общината и нейнитѣ органи дѣйствуватъ съ общинска „самоуправителна“ власть, още по-малко, когато въ общината и отъ нейнитѣ служители се изпълняватъ служби на държавата респ. на нейната централна власть.

Самоуправлението на общинитѣ е ограничено прѣди всичко чрѣзъ изричното постановление на закона, споредъ което общинитѣ като самоуправляващи се административни единици не могатъ да развиватъ дѣйность по-друга отъ възложената имъ съ законъ: върху „прѣдмети отъ мѣстенъ характеръ,“ по които законътъ не прѣдвижда общинска компетенция, Общинскитѣ съвѣти „могатъ да отправятъ по иерархически редъ до властитѣ“ само „заявления или желанія.“¹⁾

Но независимо отъ това ограничение, общинската власть не е автономна даже въ прѣдѣлитѣ на оная компетенция, която законитѣ прѣдвиждатъ за еднитѣ и за другитѣ общини.

Въ това отношение достатъчно краснорѣчиво говорятъ разпоредбитѣ на чл. чл. 54—60 и чл. 69 отъ закона за градскитѣ общини. Споредъ тоя законъ, всички рѣшения на Общинския съвѣтъ, който е най-висшиятъ управителенъ органъ на общината, както и всички заповѣди на общинския кметъ могатъ да бждатъ отмѣнени отъ централната власть.

Едни отъ тия рѣшения се утвърждаватъ съ царски указъ или „отъ надлежнитѣ власти“ и слѣдъ това могатъ да се ту-

¹⁾ Чл. 62 отъ закона за градскитѣ общини; сѣщо и въ чл. 49 отъ закона за селскитѣ общини.